

(המשך מעמוד 55)

גביהם דין — הוא הומו! רק הומואים אוהבים זאת!
דעי לך שכל גבר יהיה אסיר-תודה אם תעזי לעשות לו זאת.
אני שותף לדעתו של הגבר האוסטרלי, שציין את רגישות האיזור שבין האשכים ופי הטבעת. אחורי הירכיים, פיטמות וחזה של הגבר גם הם רגישים, ונגיעה בהם בצורה נכונה תעורר מייד זרמים נעימים של אבר-המין של הגבר. הלא כך זה גם אצל האשה!

נסי להפעיל על הגבר את כל דרכי הגירוי האפשריות, ותגלי שהוא שלך ל-נצח-נצחים.

נשים יקרות, השוביניזם הגברי מת, אני לא יודע מי יצר אותו מלכתחילה. יש כאלה הטוענים שהשוביניזם הוא תוצר גברי טיפוסי. שהוא בא לתת את מושכות הנהגת היחסים בידי הגברים.

יש נשים, הטוענות שהשוביניזם בא על-מנת לחפות על חולשותיו של הגבר. ועוד יש הטוענים, שהנשים המציאו אותו כדי לתת את הכוח בידי הגבר, ואת החוטים המניעים ביד האשה.

בעשור האחרון הסברתן לנו השכם ו-הערב, בכל הדרכים האפשריות, מה מטרדי אתכן בהתנהגות הגבר. נראה שבנו. הפיסקנו לצפות מהאשה שתהיה הרכה, הניכר נעת, המשרתת והצייתנית אבל — כן, בכל סיפור יש אבל, האם איננו מבחינים בראשה של ההידרה השוביניסטית זוקרת את ראשה המחודש, והפעם בשרות ה-לגיון הנשי?

אנא, אנא נשים, אל תניחו לפנינו הפוך לשוביניזם שלכן.

נערה מביאה עימה מהבית את מערכת המוסכמות שעליה התחנכה.

הבר שלי, שנהג לצאת עם אשכנזיות, החל לצאת לאחרונה עם בחורה מרוקאית משכילה ויפה. הנערה שיגעה אותו! ביום הראשון אהבה אותו. ביום השני רצתה להיפרד לכמה ימים. ביום השלישי צילצלה אליו. וביום הרביעי בכתה ואמרה שקשה לה, וכן הלאה.

המיסכן לא הבין שהבחורה האשימה את עצמה בכך שהתמסרה לו מהר מדי. היא חששה שהדבר יוריד את ערכה בי-עיניו. הדבר לא היה מתרחש כך אילו יצא עם בחורה שמערכת היחסים בביתה היתה פתוחה. כך שאין צורך לכעוס עלינו אם אנו מפשלים בפגישות הראשונות. לא כל אחד מאיתנו הוא פסיכולוג.

במדינה שבה כל הארץ צבא, והדימוי הגברי נובע מדפוסים של קשיות וחוזק נפשי ופיסי, קשה לפעמים להתנהג כפי שאתה מרגיש.

גם גברים מרגישים לעיתים חלשים, אומללים, מטופשים ועלובים. ולעיתים סתם מתחשק להיות רגשני.

נשים מצפות מאיתנו להוכיח את גבריו-תנו בכל התחומים. לפני שבוע, כשהתפרעו כמה צעירים בקולנוע, שמעתי אשה אומרת לבעלה: „למה אתה לא ניגש ונתן להם איזו סטירה טובה, איזה מין פחדן אתה.“ הגבר המסכן התכווץ בתוך כיסאו. התחשק לי לומר לה: „גברת, אם את רוצה לסתום את פיו של הפירחה, גשי וסטרי לו בי-עצמן.“

לא כולנו בנויים להחלפת מהלומות. לא כולנו מעוניינים לנהוג את כלי הרכב

בדרך-כלל התשובה היא: לך הביתה וחזור אליי מחר!

אשה חושבת שהגבר הוא רק חתיכת בשר שבקשה צינור. לגבר יש צינור ואוזניים וירכיים וחזה עם פיטמות וישבן, וכל שאר האברים שיש בהם רגישות מינית. מדוע אתן נוהגות לשלוח את אצבעותיכן מייד לאבר-המין?

אני איני מגיע לסיפוקי, על-אף ש-„גמרת“, אם מעשה-האהבה נעשה ללא רצון רב מצידה של בת-הזוג. משהו מהסוג של „אני עייפה, בוא נעשה משהו על-מנת שאתה תהיה מרוצה.“

אם אין חום אנושי במעשה האהבה, מגיע הגבר לשפיכה, אבל הגמירה שבראש ממנו והלאה.

„מיספרים חפויים“ גורמים אצל הגברים לאותה התחושה. שיפשוף מהיר בחדרי המדרגות או במכונית אינו מספק. האשה יכולה לחשוב שהגבר הגיע לסיפוק ולא ייצא לחפש זאת במקום אחר, אך דעו לכן, אתן טעות!

הוא שפך אבל לידי סיפוק לא הגיע! לא דווקא השפיכה הסופית היא הדבר המעניין את הגבר. אנחנו רוצים שתטפלו בנו, תלטפו אותנו, תתנו לנו את אותה תשומת-הלב שלה אתן מצפות מאיתנו! לדעתי עדיף לוותר על המעשה, גם על אוננות, אם זה נעשה בתנאי לחץ, כשיש צורך למהר. עדיף למצוא מקום אחר, כדי לעשות זאת בניחותא, או לא לעשות זאת בכלל.

„לגבר ישראלי מותר להרוג ואסור לנשק!“

נערה כזו לא תוכל להיות שלמה עם הסכמתה ליחסים. היא יכולה להיות מעוניינת בהם, אך אל הגבר היא תשדר סירוב. לגבר קשה לפתח מערכת יחסים טבעית וחופשית עימה. הם לא הורגלו לשוחח יחד ולהסביר מה עובר עליהם. מובן שמתפתחת מערכת הקשרים המלווה בהשדנות ובהאשמות הדדיות, ואף צד אינו פוצה פה.

לבעיות אלה יש הסבר. הגבר והאשה הישראליים אינם מכירים את עצמם. הם חיים על פי מוסכמות היצוניות ושיט-חיות, ואינם נותנים את הדעת לאמת פנימית של עצמם.

אני מאמין שכל הבעיות, ובפרט המי-ניות, אינן טכניות אלא אך ורק נפשיות. פסיכולוג יכול להסביר לנו באופן רציני-נאלי איך עלינו לנהוג, אבל אנחנו פוע-לים באופן ריגשי. לכן ההסבר לא יעזור לנו להתנהג בצורה נכונה יותר. מבחינה שיכלית כל אשה רוצה להסתגל לערכים שגוראים בעיניה כנונים, אך אמוציונאלית היא תחייב אחרת.

אני מתרשם שהבחורות בישראל חוש-בות שהן עשו טובה לגבר אם הן הסכימו להתמסר לו. אפשר להסביר להן באופן הגיוני שמערכת יחסים בין השניים נועדה כדי לתת סיפוק לשניהם, אך הנשים איתנות בדעתן שהגבר רוצה לנצל אותן. לא פלא איפוא, שהגבר הישראלי נתון בלחצים שמשבשים את יכולתו לתפקד מבחינה מינית. אשה לא מבינה זאת. היא שוכחת, כשנוח לה, שמצבה הגופני שונה. שרק אצל הגבר ניתן לראות מתי הוא מתרגש ואילו האשה יכולה להסוות את מצבה.

גם אשה אינטליגנטית אינה מסוגלת להבין גבר, כי בסופו של דבר ההתנהגות היא אמוציונאלית ואינה ניתנת לשליטה. סכס, אוכל ואהבה הם דברים בסיסיים בחיים, שאי-אפשר לתת להם פירוש הגר-יוני. לאדם הנאור ביותר אי-אפשר להס-ביר איך לנהוג מבחינה ריגשית.

הצלחתי ללמוד את השפה העברית. אך איני מסוגל להבין את המנטליות פה. מדוע לגבר המשרת בצבא בעיתות מלחמה מותר להרוג, אבל לנשק לנערה ישראלית ברחוב זו בושה! זה אסור! המנטליות הישראלית מובילה לכך שכל עשיית אהבה חייבת להיעשות בהיחבא, בגניבה, ולכן הישראלים לא יודעים לאהוב. מי שלא יודע איך לאהוב גם אינו מסוגל ליהנות. הגעתי למסקנה שאני בכלל לא מבין את האשה הישראלית. איני מאמין שניתן לשנות אותה. ואם כן, לי כבר אין כוח לזה.

השאלה שלי היא, אם אתם, הישראלים, מבינים מה קורה ביניכם?

יצאתי לבילוי בעיר, כבר תל-אביב. כולם רוקדו ורק אני וחבר נשארו ליד הבר. החבר שלי הבחין בבחורה שישבה לבה ליד שולחן. היא מצאה-יחן בעיניו והוא ניגש אליה. באדיבות הוא הזמין אותה לרקוד עימו. לא צריך לנחש מה היתה תגובתה. כמובן שהיא סירבה. מאוחר יותר הסבירה לי, שהיא באה למקום עם חבריה, ולכן היא חייבת לי הישאר איתה. להתיידד עם גבר זר זה כמו לבגוד בידדיה.

ב מראהו ניכר שהוא זר. לפני ארבעה חודשים הגיע לישראל מהולנד, עם תעודת דוקטור ברפואה וכוונה להשתקע פה.

זהו שאול ננר בן 30, בלונדי, לבוש לפי צו האופנה האחרונה, הוא נראה

סופר צווייגנברג

רופא ננר

„הישראלים לא יודעים לאהוב, ולכן המין אינו מענון“ „אל תניחו לפנינו להפוך לשוביניזם נשי!“

במפגשים חברתיים עם כל היפים והיפות של תל-אביב, אך מרגיש שונה מהם בהתנהגותו המעודנת. הרגישה, שאינה מאפיינת את הגבר הישראלי.

שאול ננר אומר:

הגבר האוסטרלי לא חידש לי מאומה. הוא אפילו לא נחשב בעיני לננוע, כי אני בא מארץ שבה יחסים מיניים ואווירה אינטי-מית בין גבר ואשה אינם נחשבים לאירוע סנסציוני. הם יחסים יותר אמיתיים ועמו-קים ממה שאפשר למצוא בין בני-זוג ישראליים ולכן הם יחסים הגורמים הנאה. הישראלים בנויים אחרת. לכן הם לא מסוגלים, לעיתים קרובות, ליצור מערכת יחסים עם הנאה. האשמה בכך נעוצה באופיים. הכל מתחיל מהאם הישראלית. המטיפה לנערה לחזור הביתה בשעה מסוימת ולזי-כור תמיד שעליה להישמר מפני הגבר.

במהירות שבה נהג סטיב מקווין בסרט על נהגי המירוצים, רגישים, רכים ונפי-חדים.

נחזור למין. הבחנתי שנשים מצפות מהגבר להגיע למיטה עם אבר נוקשה. אחרת הן חושדות בו שאינו חושק בהן מספיק. הן מצפות שאותו אבר יישאר נוקשה במשך זמן ארוך. אחרת הגבר הוא חזיר שוביניסט שאינו מתחשב בצרכי האשה. הייתי רוצה לשאול את האשה שקוראת את דבריי, „מה את עושה, גביר-תי, על-מנת שאברו של בעלך יזדקק?“ עליכן להבין שאנחנו לא מכוונה לדפיי-קוט. מצבו של אבר-המין אינו מצביע על מצבה של התשוקה שבראש. גברתי, מה היית עושה אם הייתי אומר לך שהיום אין לי חשק לטפל בך ואני מבקש ש-תטפלי בי?

הישראלים לא יודעים לאהוב, ולכן המין אינו מענון

אנחנו אוהבים נשים משותררות. הדבר מקל על מערכת היחסים ההתחלתית. אבל לעיתים אין קשר, אצל אשה, בין ההצ-רות וההתנהגות שלה. אנחנו מגיעים לבית, ואני איני מתחיל בשיטת החיזור הרגילה שבה התמחו ה-גברים כמשך אלפי שנים. אני מצפה שהיא תאמר, „קדימה, בוא נלך להתקלח, ולאחר מכן נגלה מה באפשרותנו להעניק איש-לרעותו.“ אך מה היא עושה באותו הזמן? פשוט יושבת ומחכה שאפתה אותה. הערב יכול להסתים בלא כלום. ולמחרת אני שומע בניצורות המקובלים: „הוא בכלל לא גבר. אפילו לא ניסה לשלוח ידיים לעברי.“

זה עדיין לא אסון כליכך גדול. גרוע פיי-כמה אני רואה את מצבו של הגבר הישראלי, שצריך להיות וירטואוז גם במינהגי העדות השונות בישראל. כל